

næst, efter saaledes at have betragtet Underlægens Stilling under Cantonnementsforhold, gaar over til at undersøge hans Stilling under Feltforhold, hvor hans Uddannelse dog under alle Omstændigheder maa være forbi, saa troer jeg at burde fremhæve, at det neppe gaar an at behandle ham paa den Maade, hvorpaa han i Lovforslagets § 16 er behandlet. Man kan vel sige, at han aftjener sin Værnepligt paa denne Maade, og at han derved bliver fri for visse Byrder, men i det Dieblis, da han virkelig kommer ud ved en Afdeling eller ved et Lazareth i første Linie, saa faaer han derved et saa betydeligt og saa forøget Arbejde, at man, selv om man skulde lønne ham derfor og betale ham den Tjeneste, som han saaledes gjør, med Penge, dog mange Gange kunde være tjent med at betale ham meget høit uden dog at betale ham godt nok, idet det er en meget anstrengende og besværlig Tjeneste, en Tjeneste, som ikke kan undværes, og som Enhver, der kommer i det sørgelige Tilfælde at modtage den, i højeste Grad maa være taknemmelig for. Det gaar ikke an ganske at see bort fra, hvilken Stilling disse Menneffer have i Livet. Man bør ikke ganske sætte dem ned i den Klasse, hvori de ere satte i § 16, idet de der med Hensyn til Cantonnementstillæg og Felttillæg ere stillede som Corporaler. De kunne virkelig ikke under de omtalte Forhold nærmest betragtes som hørende til denne Klasse, thi de maae være stillede saa selvstændig, at de ligesom have et Slags Commandoforhold, selv om de altid ville være ældre Væger undergivne og altsaa ikke ere aldeles uafhængige. De ville derhos ikke altid kunne møde og deeltage i Maaltiderne til den Tid, da Maden er færdig for de Andre. Det vil derfor ikke være for meget, om man stiller dem en Smule høiere og navnlig i Klasse med de yngre Lieutenanter. Søvrigt troer jeg nok, efter hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring, at den selvsamme Tanke og de selvsamme Bemærkninger, som jeg her har fremsat med Hensyn til Hærens Underlæger, ogsaa gjælde for Søværnets Vedkommende. — Jeg har allerede tidligere omtalt Behandlingen i de tvende Lovforslag af de Syge ved Hæren og ved Søværnet og

skal derfor ikke nu atter komme ind derpaa, men kun sige, at jeg rigtignok anseer det for meget ønskeligt, at de Syges Forhold ordnes paa en noget anden og nogenlunde mere ligeleg Fod.

Den fungerende Krigsminister:

Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at der er adskillige Punkter i denne Lov, som man maatte ønske at faae forandrede. Jeg skal iblandt Andet nævne, at, medens der ved Felttillæget for Underofficererne ved den sidste Behandling i Folkethinget er skeet en Forandring til det Bedre, er der ikke for Haandværkernes og Spillemandenes Vedkommende skeet en saadan Forhøielse, som ønskeligt var. I det Hele taget er den Sum, der nu staaer i Loven, temmelig ringe. Der er heller ikke skeet noget Tilsvarende ved § 8, som omhandler Cantonnementsforhold, og det er for mig af den største Vigtighed at faae en Forhøielse bragt tilveie paa dette Sted for Underofficerernes Vedkommende. Jeg har ikke kunnet see Andet, end at der, da man i Folkethinget mod Regjeringens Forslag forhøiede Lønningen for de Menige, baade hvad Felttillæget og Cantonnementstillæget angaar, ogsaa maatte være Grund til at gaae frem paa samme Maade for Underofficerernes Vedkommende, med Hensyn til hvilke der var fremkommet et Dnsse derom fra Regjeringens Side; dette blev imidlertid afslaaet og Tillæget nedsat. Med Hensyn til Officererne skal jeg fremhæve, at der ved den samme Behandling i Folkethinget vel er skeet nogen Forandring for disses Vedkommende, men at denne dog ikke kan ansees for at være fuldkommen tilfredsstillende. Man har virkelig efter Ministeriets Dnsse forhøiet Tillæget for Secondlieutenanter og Premierlieutenanter, for de Sidstes Vedkommende ved en Tilføining i den allersidste Linie i Paragraphen; men man har ikke villet tage Hensyn til de Mænd, der enten stode i Lighed med disse Classer eller stode betydeligt høiere. Paa den af Ministeriet oprindeligt foreslaaede Beregning af Størrelsen af de Tillæg, der skulde gives igjennem alle Classer, har Folkethinget jo slet ikke villet gaae ind, og man er derved